

δ ἀηδὸν τανακά φῶς κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, ὥστε φῶς τι πίπτει πάντοτε εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο παντὸς ἀντικειμένου, τὸ ὅποῖον ἄλλως ἥθελεν εἶσθαι σκοτεινὸν, καὶ οὕτω κάμνει αὐτὸν νὰ βλέπεται. Αυσκολώτατα ἐμποδοῦμεν νὰ φαντασθῶμεν τίνι τρόπῳ ἥθελαν φαίνεσθαι τὰ πλέον συνήθῃ ἀντικειμένα, εἰὰν ἦσαν ὁρατὰ ἐκεῖνα μόνον τὰ μέρη αὐτῶν, εἰς τὰ ὅποια ἐπιπτεν ἡ τὸ κατευθεῖαν ἐκ τοῦ ἥλιου φῶς, ἢ τὸ ὑπὸ ἄλλων μεγάλων ἀντικειμένων ἀντανακλώμενον. Ἀλλὰ βέβαια ἥθελαν φαίνεσθαι πολὺ διεστραμμένα· καὶ τὰ σχήματά των ἥθελαν πιθανῶς εἶσθαι τόσον παράξενα, ώστε μόλις ἥθελαμεν τὰ γνωρίζειν. Περιπλέον, χωρὶς τὴν ἀτμοσφαίραν, δλος ὁ οὐρανὸς, ἐπτὸς τοῦ μέρους ὃν εἶναντε νὰ εύρισκεται ὁ ἥλιος, ἥθελε φαίνεσθαι διόλου σκοτεινὸς, ἀκόμη χ τὸ μεσημέριον. ‘Ἡ ἀτμοσφαῖρα,’ λέγει τις, ‘αὐξάνει τὴν φωτοβολίαν τῶν ἥλιακῶν ἀκτίνων, καὶ λαμπρύνει τὸ διάστημα, εἰς τὸ ὅποῖον εὐρισκόμεθα.’

Ἐπειταὶ ἡ συνέχεια.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΚΡΙΣΕΩΣ.

Ἡ ΚΑΤΑΚΡΙΣΙΣ, λέγεις, γίνεται χαλινὸς τῆς ἀμαρτίας, διότι πολλοὶ, φοβούμενοι τοῦ κόσμου τὴν κατηγορίαν, ἔγκρατεύονται ἀπὸ τῶν πονηρῶν πρᾶξεων· ἡ κατακρισίς συστέλλει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς πρᾶξεως τῶν ἀμαρτημάτων, καὶ τοῦτο εἶναι θεάρεστον ἔργον. Ἀλλ’ ὁ τοιοῦτος καρπὸς τῆς κατακρίσεώς σου εἶναι δυσώδης καὶ σαπρός· πρῶτον μὲν, ἐπειδὴ θέλεις νὰ ιατρεύσῃς τὸ κακὸν διὰ τοῦ κακοῦ· δοἱ δὲ ποιῶντι τὰ κακὰ διὰ νὰ προέλθωσιν ἐξ αὐτῶν τὰ ἀγαθά, ἐκείνων ‘τὸ κρίμα ἔνδικόν ἐστι,’ λέγει ὁ Θεῖος· Ἀπόστολος· δεύτερον δὲ, ἐπειδὴ οὐδὲν ἀγαθὸν προέρχεται ἐκ τῆς κατακρίσεως, διότι δοτὶς ἀπέχει ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας δχι διὰ τὴν εἰς τὸν Θεόν ὑπακοήν, ἀλλὰ διὰ τὸν φόβον τῆς κατηγορίας τοῦ κόσμου, ἐκεῖνος εἶναι φιλόδοξος χ ματαιόφων, ἡ δὲ φιλοδοξία καὶ ἡ ματαιοφροσύνη δὲν εἶναι ἀρετὴ, ἀλλὰ κακία. ‘Ἐ, ἐ, ἔως πότε προφασιζόμεθα παραλόγους προφάσεις διὰ τὰς ἀμαρτίας μας;

Τις παρόγησιάζει τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὰ ἀμαρτήματα διὰ νὰ πράξῃ ἔργον εὐάρεστον εἰς τὸν Θεόν; Κάνεις. ‘Ο κατάλαλος κατακρίνει τὸν πλησίον του, ἀλλοτε μὲν ὑπὸ τοῦ μίσους κινούμενος, ἀλλοτε δὲ ὑπὸ τοῦ φθόνου κυριευόμενος, καὶ ἀλλοτε ὑπὸ τῆς ὑπερηφανείας φυσώμενος· πολλάκις δὲ κατακρίνει διὰ νὰ φανῇ ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἔχθρους τοῦ κατακρινομένου, ἢ, τέλος πάντων, κατακρίνει ὑπὸ κακῆς συνηθείας ἀνεπαιφήτως κινούμενος καὶ ἐφελκόμενος. Συμβαίνει ὑπὸ εἰς αὐτὸν, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν ἐφρόντισε τοὺς ἵναγωγήσῃ τὴν ἑαυτοῦ γλῶσσαν.

‘Ἀδελφὲ, εὰν δὲ ζῆλος σὲ κινῇ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀμαρτίαν, καὶ ἡ ἀγάπη σὲ ἀναγκάζῃ νὰ καμῆς ἔργον θεάρεστον, ἀκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ σου, δοτὶς σὲ λέγει, ‘Ὑπαγε καὶ ἐλεγχε ἀυτὸν μεταξὺ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου. ’ Ακούνεις; δχι ἀπόντος ἐκείνου, ἀλλὰ παρόντος, δχι εἰς τὰς συναναστροφὰς τῶν φίλων καὶ εἰς τὰς δυηγύρεις τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ μυστικὰ καὶ κρυψίων. Μεταξὺ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου, νουθέτησε αὐτὸν, καὶ ἐλεγχε τὴν ἀμαρτίαν αὐτοῦ, μάλιστα ἐὰν ἔχῃς τὰξιν προεστῶτος καὶ διδασκάλου, ἐὰν ἔχῃς τὸ δικαίωμα τῆς συγγενείας ἡ τῆς φιλίας. Τοῦτο εἶναι στῆθος καὶ ἀγάπη, τοῦτο εὐεργεσία χ ἀγαθωσύνη, τοῦτο διόρθωσις τῆς ἀμαρτίας, τοῦτο θυσία εἰς τὸν Θεόν εὐπρόσδεκτος. Ἀλλ’ ὅταν ἀνακρίνῃς τὰ ἔργα τοῦ πλησίον σου, καὶ κακολογῆς καὶ κατακρίνῃς αὐτὸν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, οὐαὶ εἰς σὲ τότε! τότε ἀρπάζεις τοῦ Θεοῦ τὸ δικαίωμα, καταπατεῖς τῆς δικαιοσύνης τοὺς δόρους, περιφρονεῖς δλην τὴν Εὐαγγελικὴν νομοθεσίαν· δθεν γίνεσαι ὑπόδικος αἰωνίου κατακρίσεως.—ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

ΓΕΩΔΟΓΙΑ, ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ.

‘Εις τὸν αἰῶνα, Κύριε, δὲ λόγος σου διαμένει ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐλεγεν δὲ γλυκὺς καὶ θεοσεβέστατος ψαλμῳδὸς τοῦ Ἰσραὴλ. Πολλοὶ τῶν ἀπίστων ἔτρεφαν καὶ τρέφοντις ἴσως ἀκόμη τὴν ἐλπίδα, δτὶς ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρεννα θέλει ἀνατρέψειν τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐξ Ἀποκαλύψεως θρησκείας. Ἐθάρρουν μάλιστα παραπολὺ, δτὶς ἡ γεωλογία ἥθελε τοὺς χορηγήσειν ὅπλα κατὰ τῆς Γραφῆς ἀκαταμάχητα· δθεν καὶ παρετήρουν τὴν πρόδοδον τῆς ἐπιστήμης ταύτης μὲ ἀκρανέπιμέλειαν καὶ προσπάθειαν. Ἀλλ’ ἡ ἐλπίς των ἐματαιωθητηρ, ἐπειδὴ, ἀντὶ ν’ ἀκυρώσῃ τὴν μαρτυρίαν τῆς Γραφῆς ἡ γεωλογία, ἐπεβεβαίωσεν αὐτὴν θαυμασιώτατα, καὶ καθημέραν βεβαιόνει αὐτὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

‘Ἡ γεωλογία διδάσκει ἀναντιόθήτως, δτὶς δὲ κόσμος οὗτος ἐλαβεν ἀρχήν. Ἀπαντεις οἱ ὀργανισμοὶ, καὶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, ἔγιναν κατὰ σειράν ἀνιούσαν, ἀπὸ τοὺς ἥττον εἰς τοὺς μᾶλλον ἐντελεῖς. Ἐὰν ἀκολουθήσωμεν πρὸς τὰ ὅπισω τὴν τάξιν ταύτην, καταντῶμεν, ἐπὶ τέλους, εἰς ἐποχὴν, δτὶς δὲν ἦσαν δργανισμοὶ, καὶ δτὲ ἡ γῆ δὲν ὑπῆρχε. Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν, εἰς τὸ ὅποῖον φερόμεθα ὑπὸ τῆς γεωλογίας, εἶναι δτὶς καταρχὰς ἡ γῆ ἐπλάσθη ἐκ τοῦ μηδενός. Τοῦτο μᾶς βεβαιώνει καὶ ἡ Γραφὴ, ‘Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν δὲ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.’ Ἡ ἀθεῖα ζῆτει νὰ βεβαιώσῃ τὴν αἰώνιον τοῦ κόσμου ὑπαρξίν· ἀλλ’ ἡ γεωλογία ἀναφέται πᾶσαν τοιαύτην θέαν.

· Η γεωλογία διδάσκει, ότι πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου ἡ γῆ ἦτο κατὰ τὸ πλεῖστον αὐτῆς μέρος, ἵσως δὲ καὶ πανταχοῦ, σκεπασμένη ἀπὸ ὑδατος. Τὰ πλειότερα τῶν τῆς περιόδου ἐκείνης ζῶαν ἥσαν ἡ θαλάσσια ἡ ἀμφίβια. Οἱ ἔκ διαφόρων στρωμάτων συγκείμενοι βράχοι, ἀπὸ τοὺς χαμηλοτάτους εἰς τοὺς ὑψηλοτάτους, πρέπει δὲ ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὑδατος. Ἐνῷ τὰ ἔρεπτα προτέρων ὁργάνισμῶν ἐκεινοῦ ἀμορφα καὶ ἔρημα, 'σκότος ἦν ἐπάνω τῆς ἀβύσσου,' ὡς ἡ Γραφὴ μᾶς εἰδοποιεῖ, 'καὶ πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφρέτο ἐπάνω τοῦ ὑδατος.' Τὰ νερά ταῦτα διηγέθησαν ὑπὸ τοῦ στερεώματος τὴν δευτέραν ἡμέραν, καὶ συνήθησαν εἰς θαλάσσας καὶ ὠκεανούς τὴν τρίτην.

Μᾶς διδάσκει περιπλέον ἡ γεωλογία, ὅτι ὁ ἀνθρώπος καὶ τὰ πλεῖστα ζῶα τῆς παρούσης γενεᾶς δὲν ὑπῆρξαν ἐπὶ τῆς γῆς εἰμὶ δὲν λίγας χιλιάδας ἐτῶν. Εἰς τὸν ἀνωτέρω μόνον, τοὺς ἐπικλύστες* σχηματισμοὺς ἐνδίσκουμεν ἵκη τινὰ ἡ λείψανα ζῶων τοιούτων, ὅποια τώρα ὑπάρχειν, ἡ ἀνθρώπινά τινα δοτᾶ· ἀλλ' εἰς τὰ βαθύτερα τῆς γῆς μέρῃ ἐνδίσκουνται εἰς στερεούς βράχους ἐγκεκλιεῖσμένα τὰ σκελετὰ ζῶων, ἀνομοίων ὅποιουδήποτε τώρα ὑπάρχοντος. Τοῦτο ἀναντιζόρθως ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ ἀνθρώπος καὶ τῶν ζῶων αἱ παροῦσαι γενεαὶ δὲν εἶναι παρὰ νεώτεροι τῆς γῆς κατοικοι. Εἴναι τῶν ἀδυνάτων νὰ ὑπῆρξαν ἐπὶ τῆς γῆς πλέον παρὸ δὲν λίγας χιλιετηρίδας τὸ πολύ. Ἡ Γραφὴ δηλοποιεῖ ὅτι ἀληθεύει τὸ γεωλογικὸν τούτο συμπέρασμα. Μᾶς βεβαιώνει δὲν ὁ ἀνθρώπος καὶ τὰ σήμερον ἐπὶ γῆς ζῶα ἐδημιουργήθησαν πρὸ ἐξ ἡ ἐπτά χιλιάδων ἐτῶν.

Η γεωλογία διδάσκει, ὅτι εἰς περίοδον κρόνον, νεωτέρων τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἀλλων σημερινῶν ζῶων, ἐσκεπάσθη ἡ γῆ ἀπὸ κατακλυσμὸν ὑδάτων. Τούτου ενδίσκουμεν ἀποδεῖξεις πανταχοῦ. Λογαιάζοντες δὲ ἀπὸ τὰ εἰς ἐκβολὰς ποταμῶν ἐστοιβασμένα χώματα, ἀπὸ τὰς ἀναπεμφθείσας ἐξ ἡφαιστίων ὄλας, ς τὰ ἀποτρίμματα δᾶσα κατέπεσαν ἀπὸ τὰς πλευρὰς δὲν λίγας, βεβαιούμεθα καὶ δὲν συνέβη ἡ τρομερὰ καταστροφὴ αὐτῇ πρὸ καιροῦ δὲν πολὺ ἀπομεμακρυσμένου. Ἀπὸ οὐκκαλα τῶν τῆς σημερινῆς γενεᾶς ζῶων εἰς τὸν ἐπικλύστον σχηματισμοὺς ἐνδίσκουμενα συμπεριένεται, δὲν ὁ κατακλυσμὸς ἔγινε μετὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ Γραφαὶ μᾶς εἰδοποιοῦν πότε πραγματικῶς συνέβη, καὶ διατί τὰ εἰς αὐτὰς

δὲ ἰστορούμενα ἐντελῶς συμφωνοῦν μὲ τὰ περὶ τούτου τῆς γεωλογίας συμπεριέσματα.

Μᾶς διδάσκει πρὸ τούτοις ἡ γεωλογία, ὅτι ὁ κατακλυσμὸς ἐπλάκωσε τὸν κόσμον αἰφνίδιως. Τὰ ὑδάτα φαίνεται δὲ σωρῆδον καὶ σφοδρότατα ὠδηγοῦσαν ἀπὸ ἄφοτου εἰς νότον, πετρῶν καὶ χωμάτων πλῆθος μέγα σύφοντα μεθ' ἔαυτῶν. Ἡ δὲ Γραφὴ μᾶς πληροφορεῖ, δὲν τὰ ὑδάτα ἀνέβησαν υπεράνω τῶν υψηλοτάτων δρέων, καὶ δὲν οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν, ἐνύμφευν καὶ ἐνυμφεύοντο, ἐωσοῦ ἥλθεν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ τοὺς ἐπῆρεν δλους. Κάμμιαν εὔδησιν δὲν εἶχαν, ἐωσοῦ ὁ κατακλυσμὸς ἥλθε—τόσον ἥτον αἰφνίδιος. Αἱ πηγαὶ τῆς μεγάλης ἀβύσσου συνετρίβησαν, καὶ τὰ ὑδάτα περιεκάλυψαν τὸν κόσμον.

Η γεωλογία μᾶς πληροφορεῖ, δὲν τὰ πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ζῶα ἦσαν ὁμοιοειδῆ τῶν σημερινῶν. 'Οθεν ἡ κατά τινα τρόπουν διεργυλάχθησαν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν, ἡ τὰ αὐτὰ γένη μετεποιήθησαν. 'Αλλ' ἐπειδὴ τὸ δεύτερον, ὡς ἐναντίον πάσης προτέρας ἀναλογίας, εἶναι διόλου ἀπίθανον, ἐπεται δὲν ἀληθεύει τὸ πρῶτον. Αἱ Γραφαὶ δὲ μᾶς εἰδοποιοῦν, δὲν ζεύγη δλων τῶν διαφόρων ζῶων ἐσώθησαν μετὰ τοῦ Νῶε εἰς τὴν κιβωτὸν.

Η γεωλογία μαρτυρεῖ, δὲν ἔγιναν σφοδραὶ ἡφαίστιαι ἐκρήξεις κατὰ τὴν γειτονίαν τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων, καὶ δὲν πιθανὸν εἰς μίαν τῶν ἐκρήξεων αὐτῶν νὰ ἔλαβε γένεσιν ἡ σήμερον λεγομένη Νεκρὰ Θάλασσα. Τὰ εἰς τὰς Γραφὰς ἰστορούμενα περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν πόλεων ἐκείνων συμφωνοῦν ἐντελῶς μὲ τὰς ὑποδηλώσεις ταύτας τῆς γεωλογίας.

Η γεωλογία διδάσκει, δὲν ἡ γῆ, τὴν ὁποίαν κατοικοῦμεν, ὑπέφερε μεγάλας μεταβολὰς,—δὲν κατεσχίσθησαν οἱ βαθύτεροι αὐτῆς θεμέλιοι, ς κατεστρέψθησαν διάφορα γένη τῶν ἐπ' αὐτῆς πλασμάτων, διὰ νὰ δώσωσι τόπον εἰς ἄλλα ἐντελεστέρουν δργανισμοῦ. Κρίνοντες λοιπὸν ἐπ τοῦ παρελθόντος περὶ τοῦ μετέλλοντος, δυνάμεθα εὐλόγως νὰ περιμένωμεν καὶ ἄλλην μεταβολὴν, ἥτις θέλει πάλιν ἀφανίσειν τὸν κόσμον. Τὸ ἐπ τῆς γεωλογίας συμπέρασμα τούτο δὲν διαφέρει ποσῶς ἀπὸ τὰς δηλοποιήσεις τῶν Γραφῶν. Η γῆ μέλλει νὰ καταστραφῇ,—τούλαχιστον, ὁ παρὸν αὐτῆς δργανισμὸς· ἐπειτα δὲ 'προσδοκῶμεν καινοῦς οὐρανούς καὶ γῆν καινὴν, ἐν οἷς δύνη κατοικεῖ.' Β'. Πέτ. γ'. 13. μιθανώτατον,

Κατὰ τὴν γεωλογίαν φρή ἡ ἔξης τοῦ κόσμου δὲν διὰ πνήσης μέλλει πανταχοῦ γέμει ἀπὸ καν καταστροφῆς· καίεται ἀκόμη καὶ τὴν στιγμὴν δύμων, ς οἱ καπνοὶ τοῦ πυρὸς αὐτῆς ἀναβαίνεν

* Αἱ ἐπισωρεύσεις ἀμμούν, χώματος, πετρῶν ἡ καλικίων, τὰ διοῖα συγκαταβάζουν οἱ ποταμοί, ὅταν ενρίσκωνται εἰς ἵκανην ξετασιν ἐξηπλωμέναι, λέγονται ἐπὶ καλυστος γῆ, ἡ ἐπικατεστισμοὶ γῆς.

ἀπὸ ἑκατοντάδας ἡφαιστίων. Αἱ Γραφαὶ μᾶς βεβαιόνοι δτὶ 'οἱ νῦν οὐδανοὶ καὶ ἡ γῆ τεθησαυρισμένοι εἰσὶ, πνῷ τηρούμενοι εἰς ἡμέραν κρίσεως καὶ ἀπωλείας τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων. Ἡξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς ιλέπτης ἐν νυκτὶ, ἐν ᾧ οἱ οὐρανοὶ ὅιξηδὸν παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσόμενα λυθήσονται, καὶ γῆ ἢ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαΐσεται.' Β'. Πετ. γ'. 7, 10.

Τελευταῖον, ἡ γεωλογία καὶ ἡ Γραφὴ συμφώνως μᾶς διδάσκουν, δτὶ καθημέραν ζῶμεν διὰ τὴν ἀνοχὴν μόνον καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἡ θέσις μας, γεωλογικῶς θεωρουμένη, εἶναι εἰς τὸ ἄκρον φοβερά. Γνωστὸν εἶναι, δτὶ τῆς γῆς ἡ θερμότης αὐξάνει τακτικῶς, δσον βαθύτερον διαπερνῶμεν εἰς τὸν κόλπον της. 'Ἐὰν δὲ ἔξακολουθῇ ν' αὐξάνῃ κατ' ἵσην ἀναλογίαν καὶ εἰς τὰ μέρη ὅπου ἀνθρώποις οὐδέποτε κατέβη, ἔπειται δτὶ ὀλίγα μίλια ὑποκάτω μας ὑπάρχει θερμότης ἀρκετὴν νὰ διαλύσῃ στερεούς βράχους. Πιθανώτατον λοιπὸν, δτὶ τὸ ἄγνωστον ἐνδέρερον τῆς γῆς εἶναι παμεγέθης θάλασσα ὁνυστοῦ πυρός. Αἱ κατάκλειστοι αὖται φωτίαι ἔσεισαν ἥδη ἡπείρῳς διαμίας, καὶ ἀνέργηταν νήσος εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης. Αὐταὶ καπνίζουν εἰς τὸν κρατήρας ἡφαιστίων, καὶ βράζουν εἰς τὸν κόλπον των πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης. 'Ιδοὺ λοιπὸν, κατοικοῦμεν εἰς τὸν φλοιόν, τρόπον τινὰ, τῆς γῆς, πολλαχοῦ ἥδη συντεριμένον, καλύπτοντα δὲ ὁνυστοῦ πυρός ἀχανὲς πέλαγος!'

Μόνον διότι δὲ Θεὸς μακροθυμεῖ πρὸς ἡμᾶς, μὴ θέλων νὰ χαθῇ κάνεται, ἀλλὰ νὰ ἔλθωσι πάντες εἰς μετάνοιαν, ζῶμεν ἡνὶς τώρα. 'Ο Θεὸς χαλινόνει τὰς πυρκαϊάς ταύτας, καὶ θέλει τὰς χαλινόνειν, ἔως νὰ ἔλθῃ ὁ διωρισμένος καιόδος, καὶ τότε εἰς μίαν στιγμὴν θέλοντας ἀπολυθῆν, καὶ ἀνατρέψειν δληγή τὴν οἰκουμένην. Εὐκόλως ἐννοοῦμεν, δτὶ αἱ εἰς τὸ κέντρον τῆς σφαίρας ἐγκεκλεισμέναι πυρκαϊαὶ αὖται ἐνδέχεται νὰ ἐκραγῶσιν ἐν δοπῆ δρθαλμοῦ εἰς χιλίους τόπους, καὶ οὕτω νὰ πληρώσωσι τὰς προφήσεις τῶν Γραφῶν περὶ τῆς τελευταίας μεγάλης ἡμέρας Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.'

'Ως η ἐπιστήμη τῆς γεωλογίας συνεισφέρειν ἀξιολόγως πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς τῶν Γραφῶν ἀληθείας, παρόμοια καὶ ἀλλα τινὲς ἐπιστῆμαι βοηθοῦν τὸν αὐτὸν σκοπόν. Τῷντι, αἱ ἐπιστῆμαι εἰς τὸν καιόδον μας πληγόνονταν θανατηφόρως τὴν ἀπιστίαν. Αἱ ἐπιστῆμαι δὲν εἶναι παρὰ τῆς θρησκείας θεράπαιναι, φυσικὰ δὲ περιουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰς Γραφὰς, ὡς τὴν μονῆν πηγὴν πάσης εἰδήσεως θρησκευτικῆς. Αἱ ἐπιστῆμαι μεγαλύνουν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ η δρθὴ αὐτῶν μελέτη ισχυρῶς διαθέτει τὸν ἀνθρώπον εἰς ἀποδοχὴν τῆς ἐξ οὐρανοῦ ἀποκαλύψεως.'

Ο ΜΗΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ.

Ο ΜΗΝ Δεκέμβριος ἥτον ὁ δέκατος καὶ ὁ τελευταῖος τοῦ Ἀλβανικοῦ καὶ τοῦ ἀρχαίου Ρωμαϊκοῦ μηνολογίου. Συνίστατο δὲ ποτὲ μὲν ἀπὸ εἰκοσιεττέα, ποτὲ δὲ ἀπὸ τριάκοντα πέντε ἡμέρας, ἑωσοῦ αἱ τοῦ Αὐγούστου τελικαὶ διορθώσεις ἐπροσδιώρισαν εἰς αὐτὸν τριάκοντα μίαν. Ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Κομμόδου μετωριμάσθη Ἀμαζόνιος· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπανέλαβε τὸ ἀρχαῖον τον δνομα, τὸ δοποῖον παράγεται ἀπὸ Decem, δέκα. Τὸν μῆνα τοῦτον ἐδραῖσαν οἱ Ρωμαῖοι τὰ Κρόνια, ἐορτὴν δχι βέβαια εἰς ἀρετὴν συντείνσαν, ἀλλὰ, μ' δλον τοῦτο, ἀφιερωμένην εἰς τὴν Εστίαν, θεὰν τῆς καθαρότητος.

Εἰς ζωγραφίας, παριστάνει τὸν Δεκέμβριον ἀνὴρ ζαρωμένος ἀπὸ τὸ ψύχος, ματαίως δὲ προσπαθῶν νὰ μαλακώσῃ διὰ φωτίας τοὺς παγωμένους δακτύλους του, τὴν κεφαλήν ἔχων εἰς καλύμματα περιτυλιγμένην, τὸ δὲ σῶμά του εἰς γούνας· πλησίον αὐτοῦ στέκει αἱξ, ὑποδηλοῦσα δτὶ κατὰ τὸ χειμερινὸν ἥμιστάσιον ἐμβαίνει δημιος εἰς τὸ σημεῖον τοῦ Αἰγάλεω.

ΙΑΤΡΟΣ ἄθεος, ἀπαντήσας ἰεροκήρυκα, ἡρώτησεν αὐτὸν, ἀνὲ ἐκήρυττε διὰ νὰ σώσῃ ψυχάς. 'Αποκριθεὶς καταφατικῶς ὁ ἰεροκήρυξ, ἡρωτήθη πάλιν ὑπὸ τοῦ ιατροῦ, "Ιδες ποτὲ ψυχήν; " Οχι. 'Ωσφράνθης ποτὲ ψυχήν; " Οχι. 'Εγενθῆς ποτὲ ψυχήν; " Οχι. 'Ηκουσες ποτὲ ψυχήν; " Οχι. 'Επίασες ποτὲ ψυχήν; " Οχι. 'Ιδού λοιπὸν, εἶπεν διατρυχεῖ τὴν ὑπαρξίν τῆς ψυχῆς.

'Εξοχώτατε, εἶπε τότε ὁ ἰεροκήρυξ, ἵδες ποτὲ πόνον; " Οχι. 'Ωσφράνθης ποτὲ πόνον; " Οχι. 'Ηκουσες ποτὲ πόνον; " Οχι. 'Εγενθῆς ποτὲ πόνον; " Οχι. 'Επίασες ποτὲ πόνον; " Οχι. 'Ιδοὺ λοιπόν, κύριε, κάμμια τῶν πέντε σου αἰσθήσεων δὲν μαρτυρεῖ τὴν ὑπαρξίν τοῦ πόνου· καὶ, μ' δλον τοῦτο, σὺ γνωρίζεις δτὶ ὑπάρχει ψυχή.

ΕΓΝΩΡΙΣΑ καὶ τὰς ἀπολαύσεις καὶ ὀφελειας τῆς παρούσης ζωῆς, καὶ τὰς λεπτοτέρας ἥδονάς τὰς ἐκ μαθήσεως καὶ νοερᾶς δυνάμεως προερχομένας· μ' δληγή δὲ τὴν πειρατή, δσην ἀπέκτησα εἰς διάστημα πλέον παρὰ ἔξηκοντα ἐτῶν, σᾶς δηλοποιῶ, (καὶ δέομαι εἰς τὸ ἔξῆς νὰ ζῆτε ὡς νὰ ἐπιστεύετε τοὺς λόγους μου), δτὶ μέγα καλὸν εἶναι η ὑγεία,—μέγα καλὸν η αὐτάρκεια, ἐντίμιας ἀποκτωμένη, —καὶ μέγα καλὸν οἱ εὑμενεῖς, πιστοὶ, καὶ ἀγαπητοὶ φίλοι καὶ συγγενεῖς· ἀλλὰ μέγιστον δλων τῶν ἀγαθῶν, καὶ ὑπέρτατον δλων τῶν προνομίων, στοχάζομαι τὸ νὰ ἴναι τις τῷ δντι Χαιτιανός.